

Видається
з квітня
1999

www.kolega.kiev.ua
КОЛЕГА

#6(19)
березень
2001

Пісня про зайців

Стас Шумлянський

Усім, хто хоча б раз на тиждень дивиться телевізор чи хоча б з такою ж регулярністю бачить живого політолога, мета зустрічі нашого Президента з народом була зрозумілою. Віддамо належне пану Брюховецькому: у надзвичайно складній ситуації, в якій опинилися керівники багатьох вузів, він надав перевагу відкритому, хоча й непростому діалогу зі студентами. І хоча зустріч (цілком випадково, слід гадати) була призначена на ту ж годину, що й планований за кілька днів до того перший могилянський політичний страйк, - подаруймо Президенту цю "маленьку хитрість" і перейдімо до суті, виділивши у його виступі кілька ключових моментів.

Політична криза в Україні

ВСБ, повернувшись з Америки, де йому шойно зробили операцію на серці, висловив свою оцінку останніх подій: "Я дуже негативно тавлюся до всього цього, що відбувається ... Дії влади є багато в чому неправильними, і у нормальної людини мають викликати протидію і спротив".

Позитив. У ситуації, коли бездарному епігону Подерев'янського ректор Універса вручає мантию почесного доктора, коли студентів цього ж Універса і ще багатьох інших змушують демонструвати свою палку любов до "найбільшого державника нашого часу" (хто "за правду" - об асфальт!) - треба мати достатню сміливість, щоб щиро сказати те, що каже наш Президент. Саме щирість з боку В'ячеслава Степановича (попри те, що багато речей ми можемо оцінювати зовсім по-різному) - запорука нормальної атмосфери між студентами й керівництвом НАУКМА.

Негатив. Незважаючи на те, що В.С., як він сам сказав, добре знав Георгія Гонгадзе, в останніх подіях його, схоже, найбільше турбують дві речі: негативний імідж України за кордоном (найбільше спричинений діями опозиції) та зростання впливу комуністів серед молоді. Це не може не викликати подиву: судячи з публікацій у західній пресі, які практично щодня передруковує якась українська газета, найбільше обурення там викликають саме дії влади, найбільший подив (і часом зневагу) - байдужість народу.

Студентські протести: позиція Брюховецького

Зменшити протестні настрої серед студентів або ж, як сформулював сам ВСБ - "побачити провокаторів серед вас, які ходять навколо", - було головним призначенням зустрічі.

Позитивом тут є те, що Президент визнає за кожним з нас право на власну думку та її відстоювання аж до страйку ("ваше право - страйкувати"). Він також заперечив "цензуру оголошень": "ніякої вказівки знімати оголошення я не давав". Така позиція не може не викликати поваги, але фактом є те, що "опозиційні" оголошення таки зривалися. За словами представників "Пласту" та "Радіо СМІТ" до цього причетні "декан студентів" пані Третякова та "завгосп" пан Дідовець. Така "самодіяльність" декого з адміністрації в умовах

зростаючого тиску на Академію (факт постійних дзвінків згори визнав сам ВС) може спричинити досить серйозні наслідки.

Звичайно, від дій Президента (нашого) залежить, по великому рахунку, доля кожного з нас, а не лише його власна - усе це можна зрозуміти.

Відтак величезна відповідальність лягає на нас: від нашої з вами активної позиції, скоординованих та ефективних дій залежить становище наших батьків, викладачів, того ж В'ячеслава Степановича - чи довго ще вони боятимуться підписатися під безневинним зверненням до влади; чи довго ще до них дзвонитимуть "органи", попереджаючи про наслідки "непродуманих дій".

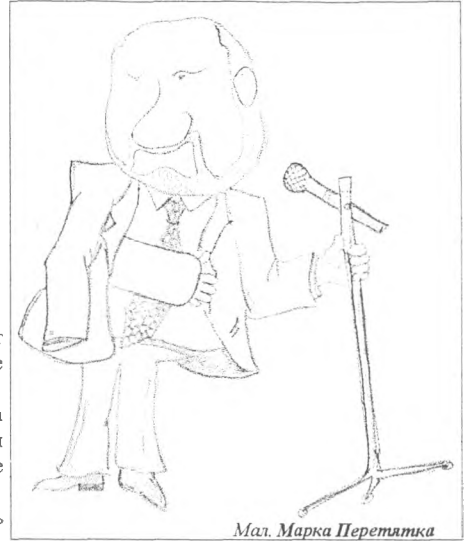
Саме від нашої теперішньої позиції залежить і те, щоб поява кучм, кравченків, потебенків, медведчуків була в майбутньому неможливою. Але повернімося до наших баранів, тобто справ.

Гуртожитки

ПЕРЕФРАЗОВУЮЧИ класика, можемо сказати, що загострення проблем з гуртожитками цілком може посприяти перетворенню "війни імперіалістичної" (участь у загальноукраїнських акціях протесту) на "війну громадянську" (загальномогилянський страйк). Саме тому, мабуть, другу половину зустрічі ВСБ присвятив проблемам з гуртожитками.

Негатив. Навіть якщо "велике безрешне переселення каблуківців" не відбудеться, з наступного року вони в кращому разі стануть цвітаєвцями, а в гіршому - ... Така ж доля, як повідомив Президент, чекає й на тих, хто живе у Пуці - з наступного року вони там точно не житимуть.

Не дуже обнадіює й ситуація з купівлею нового гуртожитка. По тону повідомлення М.Т.Брика на зустрічі зі студентськими організаціями ми зрозуміли (і, відповідно, повідомили вам - "Колєга" №18), що сама купівля - факт майже dokonаний. За словами ж В.С.Брюховецького виходить, що Академії лише запропонували прийнятну будівлю. І хоча ціну вдалося знизити, грошей все одно немає. (Цікаво, як тоді розцінювати фразу заступника Президента про те, що варіант купівлі "серйозно розглядається" - без копійки грошей?!)
Якщо це когось втішить, нам

Мал. Марка Перетятка

пропонується ... самим побігати по спонсорах і знайти 3,5 млн. гривень.

Позитивів тут небагато, але вони є. По-перше, схоже, що з Каблуківа нас таки не виселять, або ж Президенту нестримно схотілося згадати свою бурхливу молодість: "Якщо вас виселять з гуртожитку, я разом з вами розкладу намет і буду там жити". Як на мене - буде принаймні цікаво. І по-друге, незважаючи на відсутність грошей, ВС впевнено каже: "не може бути, щоб я цей гуртожиток не взяв". Напевне, нам відомо далеко не все, і в дію можуть вступити, наприклад, славнозвісні зв'язки В'ячеслава Степановича. Можливо, і прізвище Юценка згадується "не всує". Час покаже.

Вічне могилянське питання

прозвучало і на зустрічі у п'ятницю: "академія для студентів чи студенти для академії"?

Дві відповіді: "університет - це, перш за все, - храм науки" (Третякова); "якщо не буде викладачів, кому ви, дорогенькі, потрібні" (Брюховецький).

Напевно, правий був Подерев'янський, кажучи про нашу відстань до Європи, бо, погодьтеся, сентенції типу "бібліотека для читача", "метро для пасажирів", "магазин для покупця" або, зрештою, "президент для громадянина" в українських умовах сприймаються трохи дико.

Хоча і в цьому я бачу певний позитив: переконувати бібліотекарку чи Президента в тому, що мета їхньої діяльності не "книги", "магазин", "храм" чи "Україна", а конкретний Ти - погодьтеся, безперспективно. Власні права треба відстоювати. Зрештою, не тільки для себе: бібліотекарі, трапляється, теж їздять метро, а Президент стає звичайною людиною, хворою на ангіну, карієс чи розлад шлунку.

P.S. Кажуть, віце-президент з навчальної роботи В.М.Зубко провів зібрання методистів деканатів. Їм доручено з'ясувати політичну позицію кожного з нас.

актуально

медіа клуб

Чи можна врахувати коефіцієнт розсіювання страйкарів у просторі?

ЗМІі Могильні-2

Олеся Струк

Катерина Прищеп

ЗМІі-1 - у «Колесі» № 18

В середу 21 березня студенти Академії зробили свій внесок у зростання політичної активності в державі. Третю пару могилянці присвятили попереджувальному страйку, апофеозом якого став мітинг (санкціонований) біля пам'ятника славетному колезі. Мітинг, який ознаменував страйк, було призначено на 11.30. Близько 11-ої біля пам'ятника Сковорди та прохідної першого корпусу з'явилися люди з теле та відеокамерами. По периметру Контрактової площі невеличкими групами розташувались представники Подільського райуправління міліції.

Зі студентів Академії біля пам'ятника колезі було близько 200-250 осіб. Така кількість присутніх не узгоджується з фактом, що більшість аудиторій під час третьої пари були порожніми. З наявних даних (кількість студентів Академії, кількість присутніх на мітингу та кількість відсутніх на парах) можна спробувати врахувати приблизний коефіцієнт розсіювання страйкарів у просторі. Звичайно, похибка обчислювань буде досить значною, проте результат може виявитись цікавим.

Окрім студентів у натовпі можна було побачити також викладачів та інших працівників Академії. Проте, судячи з прапорів, значну частину мітингуючих склали

представники об'єднання "Щит Батьківщини". Прапорів над поважним зібранням майоріло близько десяти. З них два державних, один – невідомої авторів належності (прапор квадратної форми з чорними написами на білому тлі). Решта прапорів належала соратникам пана Корчинського. Сам пан Корчинський, як годиться, став окрасою мітингу. Хіба хтось може сперечатись із тією запальною силою, яку має фраза "Хай живе християнський Талібан!" Отож оплески були гарантовані.

З тих, хто мав слово, лише Ю. Луценко сказав, що на студентському мітингу слово має належати, передусім, студентам. Дивне відчуття викликає той факт, що серед тих, хто виступив на мітингу, власне студентів Академії було двоє. Серед решти до студентів мали стосунок представник Студентського братства Львівщини та дівчина з "Самостійної України".

Загалом мітинг був як мітинг: Трішки померзли, трішки помахали прапорами, трішки покричали "Кучму геть". Холодний пронизливий вітер досить швидко загнав страйкарів до теплих корпусів. Близько першої на Контрактовій площі лишився самотній Сковорода. Він сумно дивився кудись в сторону Дніпра. Мабуть думав "А що ж то за рудий тарган такий був?"

«КОЛЕГА»
ЩОМІСЯЧНА
СТУДЕНТСЬКА
ГАЗЕТА

Головний редактор
Дмитро Губенко
Голова Редакційної
Ради
Стас Шумлянський
Редакція:
Леся Лажевська,
Тетяна Ніколасва,
В'ячеслав Западнюк,
Маркіян Перетятко,
Віктор Шиманський

При використанні наших матеріалів посилання на газету обов'язкове. Редакція може не поділяти думки авторів. Відповідальність за достовірність наведених у статтях фактів несуть автори публікацій.

Наша on-line версія:
www.kolega.kiev.ua
(гостині! забезпечує
IREX ProMedia)

Адреса редакції:
Київ, Іллінська 9,
к.105/1
телефон 4164549
kolega@ukrania.com

Наклад
100 примірників

© Колега

Світлина samvydav.net

вперше

Тиждень журналістики в НаУКМА

9-13 квітня в Академії вперше відбуватиметься Тиждень журналістики, присвячений дворіччю нашої газети. Протягом п'яти днів вас очікує ціла купа подій: презентація соціологічного дослідження "Могилянська газета: бажане та дійсне", круглий стіл "Проблеми діяльності студентської преси в Україні", презентація оновленого сайту www.Kolega.kiev.ua, а на великих перервах діджеї "Колеси" ставитимуть свою улюблену музику: Брамс, Моцарт, Надежда Бабкіна (хто злякався, зможе замовити сам).

На вас чекатиме також ювілейний №20 "Колеси", а також кілька інших приємних несподіванок. Отже, відпочиваймо на сесії, читаймо "Колесу",

святкуймо разом!

А тепер – ту зе рут ов зе проблем. Загалом ЗМІ в НаУКМА – то якась холера. В тому сенсі, що вони з'являлись невідомо коли і невідомо звідки і, розповсюджуючись невідомо яким чином, засмоктували частину академічного люду. Але в тому-то й справа, що частину. А інша частина, до того ж шораз інша, про них ніч не знала, хіба так, чула щось-десь... Та й самі видання, а особливо найяскравіші (наразі про пресу) – то були такі собі "невловимі месники", що випускались тиражем 5-15-20 примірників. Тож "голос народу", замість того, щоб гриміти так, щоб аж шибки в Академії дрижали йому в унісон, лише і-і-ноді ледь чччутно прокохчувався ехх-х-хом. Шо таке і в чому справа?

Ну, спочатку, як свідчать очевидці (а саме – спудей першого набору Ярника Ключковська, за що їй ми вельми вдячні), і потреби такої не було. Бо людей-то було мало, і вся актуальна інформація передавалася за оліну перерву на плацу. Та потім з'явився М... СМТ і люди розворушилися. Та потім не було грошей, паперу і люди знов притихли. Та потім бажання творити, кричати і бути почутим взяло гору – і знову щось народжувалося. Далі люди відчули що ЗМІй – непогана зброя у війні за свої права і західняки. Та скоро вигулькнуло і нове відчуття – трачення часу і сил. Та-ак, ліпити газету – це не коники... І піш-шов розрив бажання з можливостями або ж обов'язку з бажанням.

Так, власне проблема є в тому, що спудей не сприймають "четверту владу" всерйоз. А дарма. Бо вона таки влада. Вона таки змушує чухатись у запліснявілих місцях (себто в мізках). А ще – робити видання, в якому ти можеш сказати те, що ТИ хочеш, і так, як ТИ хочеш – це ж просто Каааайфф. КРАПКА. Дякую за увагу.

okejizm
У ОК – усе ок!
Океїст

Нарешті... Своє перше "ок" сказало Об'єднання Колегіантів. Дійство відбулось 20 березня в аудиторії 1-217 – справжня ОК-Party. Усім було дуже весело і цікаво. Настрій не зіпсував навіть собачий холод, який, сподіваємось, був останньою елегією зими. На ліричний (і не тільки) лад налаштувала презентація поетичної студії, що завершилася студентським фолком та черговим горнятком чаю. So, хто з нами – будьмо!

корисна інформація

На магістерці не все спокійно

Віктор Шиманський

Академію ширяться чутки, що на магістерці скасовано вільне відвідування. Ми вирішили з'ясувати, в чому полягає проблема, і які ще сюрпризи чекають нас у майбутньому.

Треба відзначити, що ще 1 вересня декан магістерки В. П. Моренець на загальних зборах "новобранців" переконував усіх у тому, що відвідування лекцій на магістерці є обов'язковим і що за три пропуски будуть виганяти, не зазначивши, однак, де це написано, хоча, здається, й показував здалека якийсь папірець.

Для того ж, щоб отримати більше інформації з цього приводу, ми вирішили розвідати все у самому деканаті магістеріуму. Там нам рішуче заявили, що вони боролися і будуть боротися за обов'язкове відвідування і що це стосується як семінарів, так і лекцій, і що до кінця березня буде прийнято "Положення", у якому буде чітко

сказано про обов'язкове відвідування студентами пар на магістерці.

Скориставшись нагодою, ми спитали, яким положенням регламентується відвідування занять студентами зараз. Це призвело до деякої паніки та сум'ятиці у рядах методистів, після чого вони поділилися на два табори. Один з них стверджував, що відвідування регулюється тими самими документами, що й на бакалавраті, інший стверджував, що є якийсь окремий документ для магістерки, але згоди так й не було досягнуто і документу цього так і не було знайдено.

Почавши з одоразової перевірки присутності студентів (а може й викладачів теж) з кожного предмету цього триместру, у подальшому деканат планує зробити систему контролю ще жорсткішою, — разом з іншими заходами залучити до цього процесу викладачів, які повинні будуть відмічати

присутність студентів у спеціальній відомості, яку потім здаватимуть до деканату.

Як буде насправді — невідомо, але стало зрозумілим одне, що можливо з початком літнього триместру, а скоріш за все з 1 вересня деканат магістерки спробує зробити рішучий удар по такому ганебному явищу як прогули в НаУКМА. Що з цього вийде, нам пізніше повідомлять сейсмологи, але студентам треба вже починати готуватися зараз, бо майбутнє виглядає вже не так привабливо як раніше.

Поки ж деканат магістеріуму перебуває у творчому пошуку методів, які б дозволили йому змусити студентів повністю відвідувати пари, хотілося б дізнатись, яким саме положенням регулюється відвідування пар студентами зараз. І що нового про відвідування магістерки буде у новому положенні, щоб студенти зайвий раз не хвилювалися і не схоплювались посеред ночі з криком "мамо, я тут!" в очікуванні на несподіванки).

Ірина
Бернацька
(МП-1)

1. Чому вільне відвідування (одне з основних могилянських прав) на бакалавраті переростає у обов'язкове на магістерці? Адже це люди, які отримали вже базові знання. Це що, намагання контролювати роботу майбутнього науковця?
2. У нас відсутня інформація про елементарні речі: якщо людина хворіла, то куди здавати довідки? Чому інформацію про негаразди люди отримують пізніше і повинні лише тоді виправдовуватись документом?

Хто зменшив нашу стипендію?

Леся Лажевська

Пам'ятаєте, у рекламі банку "Аркада" людина отримала завдання прожити один день на одну гривню? Одрозно видно, що автори реклами вже давно не є студентами, бо із задачею, нереальність якої в їхньому сюжеті є лише своєрідною гіперболою, ми щодня маємо справу у власному житті - для нас один зелений, схожий на долар лише своїм кольором, папірець має неабияке значення, і його втрата кожного разу спричинює «секвестр» ніким не захищеного студентського бюджету.

Саме це й відбулося наприкінці січня, коли ми отримали свою довгоочікувану (з минулого тисячоліття) стипендію. Багато хто помітив, що «пачка» грошей, видана у ваші тремтячі руки не менш тремтячими руками арости, поменшала. Хтось тихо заплакав, хтось образився і пішов на Майдан ляжати Кучму, хтось проаналізував ситуацію використовуючи «понятійний апарат» останнього. Я ж, озброївшись за старою звичкою кореспондента "Колеги" диктофоном, пробралася до бухгалтерії, щоб розкрити таємницю зникнення грошей.

Перша спроба виявилася не дуже вдалою: бухгалтерка злякалася диктофона й не схотіла сказати у його сріблястий мікрофончик ані слова (навіть російською, якою вона, власне, й спілкувалася зі мною).

Щоб отримати детальнішу інформацію, я звернулася до заступника головного бухгалтера. Вона повідомила, що в минулому році нам нараховувалися гривні разом з копійками, тепер же нова комп'ютерна програма «просто повідмітала» усі копійки - і ми отримали менше.

Крім того, з нового року на стипендію не нараховується індексація (якщо поруч з вами є економіст, нехай краще він грамотно пояснить вам значення цього страшного слова) Мій же гуманітарний мозок втямив, що індексація нараховується на доходи "за основним місцем роботи", яким для багатьох наших колег є Академія. А оскільки жоден студент «не подав до бухгалтерії довідки про свої доходи» (ви знали про те, що треба *щось кудись* подавати?), КРУ заборонило нараховувати нам індексацію. Правда, усвідомивши, що проінформовані

маси одразу ж кинуться нести довідки і "додавати" бухгалтерії роботи, пані заступник головного бухгалтера зауважила, що все одно, якщо ваша сім'я не малозабезпечена (?!), то індексації ви можете не очікувати. Досить дивний, як на мене, показник інфляції.

Де ми можемо взяти довідку про доходи для пред'явлення в бухгалтерію, якщо досі саме вона нам їх і видавала, пані заступник не змогла пояснити.

Отже, ви маєте вибір: скористатися лоб'язною порадою, даною нам у бухгалтерії, і пожертвувати тими гривнями, не псуєючи нервів на збирання купи документів на право ті гривні отримувати.

Ті ж, кого не вдовольняє подібна перспектива, можуть приєднатися до нашого звернення до віце-президента з фінансів Дяченко Л.І.: викладіть точніше позицію КРУ, а також проінформуйте, будь ласка, що робити студентам, які все ж таки хочуть отримувати свою стипендію повністю.

брама резервації

На Шляху До Бога

Дарина Кутій

Мряка,
Дерева.
Бруд.
Сходи.

Усе вище піднімаюся вузькою східчастою доріжкою туди, де Золото прагне поєднати Людинку і Бога.

А навколо – гнилі листя, багно і мжичка огортає чорні силуети привидів з розчепіреними пальцями.

А там, на горі, все чіткіше вимальовуються обриси кам'яних мурів старовинного замку, який ніби пливе у тумані. У темних вікнах час від часу повільно з'являються та зникають прозорі постаті вже мертвих охоронців спокою замку.

Якось зла нечисть володіла кожним камінчиком давніх мурів.

А десь там, за щми стінами, сидить Він, заглиблений у тяжкі думи про буття і небуття. І ніщо з навколишнього світу його не переймає. Мертвий замок, бо мертві душі його мешканців.

На якусь хвилину мою увагу відвернено цяжким скавучанням цудика, і вже не видно мертвих мурів, а лише тонкі промені золота потрапляють у вічі.

Храм.

титанік

Серія № 2: Горпина та її dytia.org

Тетяна Ніколасва

Як миттєво іноді вражають глибокі істини: ми сміливі, доки нам немає чого втрачати.

Мабуть правий був дідусь Маркс, що ломпени - найнебезпечніша частина спільноти, бо легше одностороньому пройти крізь вушко голки...

Наразі нам є що втрачати: конгломерати будівель, архівні фота показових гастролей іноземних промовців, ім'я, тяжко завойоване на уламках військово-морського училища (тендітна старожитність, що потребує повсякчасного лакування, і може розсипатись мов картковий будиночок від необережного стусана дитячої руки?)

... Які милі дітки, коли сплять, чи не

так? Ними можна милуватись і тішитись схожістю на тата-маму. Щойно вони виростають, то стають маргіналами в очах лагідних до того батьків. Тоді їх можуть віддати "на виховання" до унтер-офіцера - щоб привчив до порядку.

Проте, це ми вже, здається, проходили. Ні, тут потрібна "лагідна любляча (материнська?) рука"! Якщо вона приголубить, заспіває лагідної колискової, то може й приспить. А як не вийде, і воно, сердешне, кричить, а не може через малолітство пояснити до ладу - чому?

Добра затуркана Горпина втішить дитя "народним засобом" - додасть трохи макової солонки до дитячого харчування.

Дитя не плакатиме більше і спокійно засне. Радітиме й добре серце матері. Don't worry, Горпину, - спить дитина.

Правильно. Нема чого зайвий раз здійсмати галас; не вписується наша "маргінальність" у задалегіть розписану шахову партію. Тож не нарікайте, а звикайте до відчуття "невидимої лагідної руки", що м'яко скеровує зусилля маргіналів на ніщо.

Не подобається макова солонка? Не того ви чекали від неньки? Тоді вчіться говорити! Щоправда, за слова доведеться відповідати.

То будемо розкладати *свою* Шахівницю, чи пошукаємо цікавіших іграшок?

Про іграшки - в наступній серії.

телега в колегу

Невже не можна грати чесно?

Анжеліка Євгенська

Кап-кап, кап-кап - так минає час. Тече вода, силеться пісок, змінюються традиції, з'являється щось нове. Недавно в нашій Академії "щось нове" таки з'явилося. 16 лютого відбулися вибори "Містера Академії". Подія набула широкого резонансу. І було чого: ідея чудова, оргкомітет об'єднав дійсно талановитих людей.

Але... У нашій країні завжди у найнедоречніший момент з'являється оце "але" (починаючи від "так, експертиза підтвердила, але на 99,6%"). В Академії "але" пролунало під час оголошення результатів. Вони виявились більш ніж несподіваними. Чомусь раніше нікого не повідомили, що три основні спонсори оберуть собі власних "містерів". "Містерів" без продовження, але з призами. Обранець (чи-то "Містер без назви") ресторан на вулиці Андріївській піде туди на почастинок. Тоді як "Віце-містер" буде

насолоджуватись двотомником "Друга стаття" (можна безкоштовно взяти в Колегі).

Нагадаємо, що офіційних номінацій було чотири: "Містер Академії", "Віце-містер", "Містер Спорт" та "Містер глядацьких симпатій". Чомусь виявилось, що "Містер Академії" - це дві людини. Цікаво, як це сприймати? Зрозуміло - це хід незапланований, бо "вінок переможця" був в одному екземплярі. "Містером Академії" стали Богдан Черніга та Євген Дружинін. Останній був визнаний ще й "Містером глядацьких симпатій", хоча кожен, хто сидів у залі, пам'ятає, що зовсім не він отримував найбухлівіші оплески та симпатії. Як же таке трапилось??? Легко. Папірців для голосування була обмежена кількість. Їх давали тим, хто прийшов першим. Так вийшло, що частина залу просто не була представлена. Це ще можна було б стерпіти, якби не репліки, що я почула, виходячи з зали: "найвеселіше було,

коли ми "робили" Х "містером глядацьких симпатій"- заходили і виходили з зали, щоб набрати папірці для голосування". Зрозуміло, що переміг саме цей кандидат Х. Кандидат - член СК, яка була співорганізатором, голова якої був ведучим, екс-голова якої був у журі. Якщо взяти до уваги, що до початку конкурсу організатори щиро запевняли про неможливість визнання учасника конкурсу переможцем у більш ніж двох номінаціях, то в момент, коли зі сцени пролунало: "Такого ще не було! Одна людина отримала три номінації", - принаймні мені все стало зрозуміло.

Тут можна додати лише одне: люди, невже всі заходи, до яких причетна СК, - починаючи від виборів у її члени (про що неодноразово писала "Колега") і закінчуючи загальноуніверситетськими конкурсами приречені мати "погану репутацію"? Невже не можна грати чесно?

Приблизно так тепер виглядає наш сайт

Редакція хоче висловити подяку усім тим, хто підтримує нас у нашій нелегкій та невдячній праці: Богданові Березенку (за технічне сприяння), Геннадію Почтарю (за гостінг), Яну Лепетуну (за довготерпіння), Павлу Грицаку (хоч, мабуть, і не варто), Вірі Сливінській (просто так), а також В'ячеславу Степановичу Брюховецькому за відродження КМА.